

Sygn. akt V U 909/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 20 lipca 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 909/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lipca 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy J. H. emeryturę w wys. 3.482,76 zł. Przy ustalaniu wysokości świadczenia organ rentowy uwzględnił: do obliczenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe – podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację do dnia 1 marca 2015 r., a do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24 % kwoty bazowej – kwotę bazową obowiązującą w dniu 01 czerwca 2015 r., tj. w dniu nabycia prawa do emerytury, w wysokości 3.308,33 zł, oraz okresy pracy górniczej (wg stosownych przeliczników) – łącznie 456 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca J. H. wskazał, że w nowo naliczonej emeryturze ZUS nie uwzględnił kwoty, która wynika z różnicy liczenia części socjalnej po nowej kwocie bazowej, tj. ok. 600 zł, oraz dodatkowych 30 miesięcy, w których dorabiał, też policzonych po nowej kwocie bazowej, co łącznie w jego ocenie dałoby kwotę ok. 700 zł i o tyle miałyby wzrosnąć wysokość jego nowej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, iż na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), decyzją z dnia 20 lipca 2015 r. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, oraz zgodnie z art. 53

ustalił wysokość tego świadczenia, które na datę przyznania wynosi 3.482,76 zł. Sposób obliczenia emerytury został wnioskodawcy wyjaśniony w piśmie z dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. H. urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 4 września 1996 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do renty od dnia 21 czerwca 1996 r. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy przyjął dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych, od stycznia 1982 r. do grudnia 1988 r. Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 213,19% przez kwotę bazową w wys. 666,96 zł. Do ustalenia wysokości renty ZUS uwzględnił 291 miesięcy okresów składkowych i 15 miesięcy okresów nieskładkowych; okres pracy górniczej obliczył wg stosownych przeliczników jako 412,5 miesięcy. Wysokość przyznanego wnioskodawcy świadczenia wyniosła (po potrąceniu zaliczki na podatek) 586,51 zł. Świadczenie to kolejnymi decyzjami było waloryzowane, ostatnio decyzją z dnia 2 września 1997 r. Wnioskodawca nie odwoływał się ani od decyzji w sprawie przyznania renty ani od późniejszych decyzji w sprawie waloryzacji renty.

W dniu 23 marca 1998 r. J. H. złożył wniosek o przyznanie emerytury górniczej. Do wniosku ubezpieczony nie dołączył żadnych dodatkowych dokumentów mogących mieć wpływ na wysokość świadczenia.

Decyzją z dnia 16 lutego 1999 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...)(...). Podstawę wymiaru świadczenia stanowiła – zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej – podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, tj. organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury przyjął dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych (od stycznia 1982 r. do grudnia 1988 r.). Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 213,19 % przez kwotę bazową w wys. 666,96 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 343 miesiące okresów składkowych i 15 miesięcy okresów nieskładkowych. Ustalenia powyższej decyzji uprawomocniły się. Przyznane świadczenie w kolejnych latach było waloryzowane. W ostatniej decyzji waloryzującej emeryturę ubezpieczonego (przed złożeniem przez niego wniosku z dnia 8 czerwca 2015 r.) wskazano, iż podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 216,32 % przez kwotę bazową w wys. 717,16 zł.

Wysokość emerytury górniczej J. H. przed dniem 1 czerwca 2015 r. wynosiła 3.169,27 zł.

Do złożonego dnia 08 czerwca 2015 r. wniosku o emeryturę wnioskodawca nie przedłożył nowych dokumentów mogących mieć wpływ na wysokość świadczenia. Domagał się ustalenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie przedłożonych dokumentów i wybrania najkorzystniejszego wariantu.

Decyzją z dnia 20 lipca 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę w kwocie 3.482,76 zł. Przy ustalaniu wysokości świadczenia organ rentowy uwzględnił:

- do obliczenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe – podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację do dnia 1 marca 2015 r., a do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24 % kwoty bazowej – kwotę bazową obowiązującą w dniu 1 czerwca 2015 r., tj. w dniu nabycia prawa do emerytury, w wys. 3.308,33 zł,

- okresy pracy górniczej (wg stosownych przeliczników) – łącznie 456 miesięcy. Organ rentowy dokonał obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/bezsporne, nadto: akta ubezpieczeniowe ZUS/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do stwierdzenia, czy organ rentowy prawidłowo obliczył należną wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 2015 r. emeryturę.

W świetle całokształtu zebranego w sprawie i niespornego materiału dowodowego, w przekonaniu Sądu należne wnioskodawcy świadczenie obliczone zostało w sposób prawidłowy, a okoliczności, na które ubezpieczony powołuje się w odwołaniu nie znajdują uzasadnienia prawnego.

Jak wynika z akt ubezpieczeniowych, organ rentowy decyzją z dnia 4 września 1996 r. przyznał J. H. prawo do renty od dnia 21 czerwca 1996 r. i decyzja ta uprawomocniła się. Następnie, w dniu 23 marca 1998 r. J. H. złożył wniosek o emeryturę. Do wniosku tego nie przedłożył żadnych nowych dowodów, mogących mieć wpływ na wysokość należnego mu świadczenia, w szczególności dokumentów dotyczących zarobków, które mogłyby stanowić podstawę ustalenia wysokości emerytury. W związku z powyższym organ rentowy w decyzji z dnia 16 lutego 1998 r. wskazał, iż do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 7 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1982 r. do grudnia 1988 r. Ustalenie to jest zgodne z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten stanowi, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (a więc tak jak wnioskodawca), stanowi:

1) podstawa wymiaru renty – w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

W związku z tym, że J. H. do wniosku o emeryturę nie przedstawił żadnych nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia, organ rentowy nie ustalał podstawy wymiaru tego świadczenia na nowo, w myśl art. 15 powołanej wyżej ustawy emerytalnej. Wysokość emerytury ustalona decyzją z dnia 16 lutego 1998 r. i sposób jej ustalenia nie były przez ubezpieczonego kwestionowane. Decyzja powyższa uprawomocniła się. Przyznana emerytura była waloryzowana, aż do momentu gdy wnioskodawca nie złożył kolejnego wniosku o emeryturę. Wniosek ten został załatwiony decyzją z dnia 20 lipca 2015 r.

W decyzji tej – w ocenie Sądu – organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość należnej ubezpieczonemu emerytury w oparciu o przepis art. 53 ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem emerytura wynosi:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

2. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

3. Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Sposób ustalenia wysokości emerytury wynikającej z decyzji z dnia 20 lipca 2015 r. ZUS wyjaśnił wnioskodawcy w piśmie z dnia 19 sierpnia 2015 r. W piśmie tym – na co słusznie zwrócił uwagę organ rentowy – nową kwotę bazową, tj. obowiązującą na dzień zgłoszenia kolejnego wniosku o emeryturę, można było przyjąć tylko w odniesieniu do tzw. części socjalnej emerytury, tj. 24 % kwoty bazowej. I w tym zakresie organ rentowy do ustalenia tej części emerytury ubezpieczonego faktycznie przyjął obowiązującą od dnia 1 czerwca 2015 r. kwotę bazową, tj. 3.308,33 zł, która po pomnożeniu przez 24 % dała kwotę 794 zł. Natomiast do obliczenia części emerytury należnej za okresy składkowe i nieskładkowe zasadnie organ rentowy przyjął zwaloryzowaną podstawę wymiaru, tj. ustaloną z zastosowaniem kwoty bazowej ostatnio przyjętej do obliczenia poprzednio przyznanego świadczenia, ta więc kwoty 717,16 zł - ustalonej prawomocną decyzją, której ubezpieczony nie kwestionował i która cały czas stanowiła podstawę ustalenia wysokości jego emerytury. W świetle powyższego brak jest podstaw do uznania, aby organ rentowy naruszył przepis art. 53 ustawy emerytalnej, w szczególności jego ust. 3 lub 4.

W takim stanie rzeczy argumenty odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie, w szczególności w zakresie, w jakim ubezpieczony twierdził, że jego emerytura powinna wzrosnąć o ok. 700 zł. Wnioskodawca w odwołaniu nie wskazał podstawy swoich obliczeń ani sposobu ich dokonania, a materiał dowodowy zgromadzony w nin. postępowaniu nie dał podstaw do podważenia zasadności zaskarżonej decyzji.

Wobec braku uzasadnionych podstaw odwołania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie to oddalił.